

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιδικὸν σύγγραμμά, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 40^α

Ἐν Ἀθῆναις, 12 Ἰουλίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 28

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛ'ΝΟΥ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια.)

— "Ὅχι, καὶ ἔχω μάλιστα λόγους νὰ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μὲ πιάσῃ ποτέ.
— Αὐτὸ ἔχει πολὺ νὰ κάμῃ εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἱατροῦ . . . δὲν θὰ τὸ ἀρνηθῇτε.
— Ἐχετε πληρέστατα δίκαιον, πλοίαρχέ μου.

— Καὶ τώρα, δὲν πρέπει νὰ σᾶς τὸ κρύψω, εἶνε πολὺ κοπιαστικά, εἶνε ἐπικινδυνὰ τὰ φαλαινοθηρικὰ ταξίδια μας . . . Ἡ κακοπερίαίς, πολλὰς φορές αἱ στερήσεις, δὲν μᾶς ἀπολείπουν, καὶ οἱ πρωτόπειροι θαλασσινοὶ βλέπουν καὶ παθαίνουν ὥς πονὰ συνειθίσουν.

— Τὸ γνωρίζω, πλοίαρχέ μου, ἀλλὰ ἐὰν αὐτὰ δὲν μὲ φέβίζουν καθόλου.

— Καὶ ὅχι, μόνον ἐπικινδυνὰ εἶνε τὰ ταξίδια μας, γιὰ τὸν μου. ἀλλὰ καὶ διαρκοῦν πολὺ . . . Ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, ἐννοεῖται . . . Ποῖος ξεῦρε ἂν ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» δὲν κάμῃ δι' οὐ καὶ τρία χρόνια νὰ ἐπιστρέψῃ . . .

— Ἀς ἐπιστρέψῃ ὅπου θέλῃ, πλοίαρχέ μου. τὸ ζήτημα εἶνε νὰ φέρῃ ὀπίσω ὅλους ὅσους παίρνει μαζί του.

Ὁ κ. Μπουρκάρ δὲν ἤμποροῦσε παρὰ νὰ μείνῃ πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰς ἰδέας τοῦ ἱατροῦ Φιλίωλ καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τὰς ἐλέγειν αὐτός. Ἄν τὰ συστατικά ποῦ εἶχεν, ἤθελεν ἐπιτρέψῃ νὰ ὑπογράψῃ συμβόλαιον μαζί του. θὰ ἐκαλοπερνοῦσαν εἰς τὸ ταξίδι καὶ οἱ δύο των.

— Κύριε, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, θὰ ἔχω ὡς πιστεύω λόγους νὰ μακαρίζω τὸν ἐαυτὸν μου διότι σᾶς ἐγώρισα, καὶ ἀπὸ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἐὰν τὰς δεούσας πληροφορίας, ἐλπίζω ὅτι τὸ ὄνομά σας θὰ

ἐγγραφῇ εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοίου.

— Αὐτοὶν λοιπὸν, μὲ τὸ καλὸ, πλοίαρχέ μου, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός, καὶ ὅταν διὰ τὴν ἀναχώρησιν . . .

— Ἰσως ἀνὰ ὠρήτωμεν αὐτοῖν νὰ ὄλας, μὲ τὴν βραδυνὴν παλίρρουιν, ἀκατορθώσω νὰντικαταστήσω τὸν βαρελά μου ὅπως ἀντικατέστησιν τὸν ἱατρὸν μου . . .

— Ἀ! δὲν ἔχετε συμπληρώσῃ ἀκόμη τὸ πλήρωμά σας, πλοίαρχέ μου;

— Ὅχι, δυστυχῶς, κύριε Φιλίωλ, καὶ ξέρετε, εἶνε ἀδύνατον νὰ ξενεικίσω μὲ τὸν

καίμενον τὸν μαστρο-Μπουρκάρ . . .

— Μήπως εἶνε ἀρρώστους;
— Ναι, ἂν εἶνε ἀρρώστους οἱ εσωμυετιμοὶ τοῦ τοῦ κρατοῦν παρὰλυτὴν καὶ χρεὶ καὶ πιδι . . . καὶ ὅμως ἂν βουθῶ, δὲν τοὺς ἀρπάξῃ τὸς ἐξ ὧν μὲ τὸν «Ἅγιον Ἐνώχ» . . .

— Νά σας πῶ πλοίαρχέ μου, εἶπεν ὁ νέος ἱατρός, μοῦ φαίνεται ὅτι εἰμπορῶ νὰ σας ὑποδείξω ἓνα βαρελά . . .

— Ἐσεῖς; . . .

Καὶ ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ἦτον ετοιμος κατὰ τὴν συνήθειάν του νὰ ἀρχίσῃ, πρόωρα εὐχαριστήσας πρὸς τὸν ἱατρὸν αὐτὸν ποῦ ἐπείχε πρόσωπον Θεῖας Προνοίας Ἐφαντάσθη δὲ ἤλπου νὰ ὄλας τὰ κυπήματα τῆς ματσόλας ἐπάνω εἰς τὰς δεύγες τῶν βαρελίων ποῦ εἶχεν εἰς τὸ κῦτος τοῦ πλοίου του. Ἀλλὰ ἡ χαρὰ του δὲν διήρκεσε πολὺ, καὶ ἔσεισε θύρα τὴν κεφαλὴν, ὅταν ὁ κ. Φιλίωλ ἐπρόσθεσε:

— Δὲν ἐσκέφθητε λοιπὸν νὰ πάρετε τὸν μαστρο-Καβιδουλῆνον;

— Τὸν Ζαχαριάν Καβιδουλῆνον . . . ποῦ εἶνε εἰς τὴν εὐδὴν τῶν Μύλων;

— Ὅλον καὶ ὅλον! . . . Μπορεῖ νὰ ὑποχρῶται ὁ Καβιδουλῆνης εἰς τὴν Χάβρην ἢ καὶ ἀλλοῦ ἀκομα;

— Τὸν Ζαχαριάν Καβιδουλῆνον! . . . ἐπανελάμβανεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

— Αὐτόν, βδεια . . .

— Καὶ πῶς τὸν γνωρίζετε σεῖς;

— Δότι τὸν ἐθάρπυσεν . . .

— Λοιπὸν . . . καὶ αὐτὸς ἀρρώστους; . . .

«Σάλπα τὴν ἄγκυραν! ἐπρόσθεσεν ὁ ἱατρός» (Σελ. 218, στήλ. γ'.)

σίδηρα ενός λυμένου κρεβάτιου, εκτύπησε το ποδί του λιγάνι, και τὸ ἔστειλε στὸ διάβολο! Ἐντεῦθεν «ὁ ὑπόλοιπος μεταλλικός κρότος μετὸν πνιγρὸν καὶ β.θὸν μουγγρισμόν». Χά! χά! χά! Κατεπιν ἔκαμε τὲς γαργάρες, καὶ ἡλούσθη «ὁ μακρὸς ἀλλόκοτος ὁλοσυγμός, τὸν ὁποῖον συνῴδουν ἕνας βραχνὸς παρκατομένους ῥόγγος, ὅπως ἐκείνος ποῦ βγάξουν τὰ ἀρνιά, ὅταν τὰ σφάζουν...» Σωστὸ μυθιστόρημα! Κατόπιν ὁ θεὸς ἔφυγε, καὶ ἐπῆγε νὰ ξαναλοιμηθῇ. Ὅταν ἐπέραςε πολλὴ ὥρα καὶ δὲν ἤκούετο πλέον τίποτε, ὁ Κλέων ἔλαβε θάρρος καὶ ἦλθε μαζί μου διὰ νὰ ἰδῇ, ὅτι δὲν ἦτο τίποτε εἰς τὸ διπλὸν δωματίον... Ἀντίγραφον τῆς παρούσης μου ἔστειλε εἰς τὸν Κλέωνα, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ τον σωτρὸν στείε ἀπὸ τὰς ἀνοήτους ἰδέας του περὶ πνευμάτων καὶ φαντασμάτων, ἃν ἤμωσι ὅς τε τὸς ἐπιστολὰς μὲς. Ἐχω τὴν πεποίθησιν ὅτι με αὐτὸν τὸν τρόπον ἔχει μόνον αὐτὸν θὰ εὐφραίνεσθε, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἄλλους ὁμοιοπαθεῖς του.»

Διὰ τὴν ἀντιγραφήν ἀμφοτέρων τῶν ἐπιστολῶν,
ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Ἐπὶ τέλους ἀποφασίζεται ἡ ἀπόβασις. Ἐφ' ὃ Παυλῆς στίβει τὸν σκούφον του, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσει στὸ νερὸ καὶ βραχὴ τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ ναυαγὸς τοῦ ἐπίανε τὸ θηρίον, ἡ ναυαρχὶνα καὶ ὁ πλοίαρχος κάμνουν συμβούλιον καὶ βγάζουν ἀπόφασιν ὅτι ἡ ναυτικὴ τῶν τιμὴ ἐπιβάλλει νὰ ἐξερευνηθῶν τὴν νῆσον τοῦ Ροβινσώνας.

— Καὶ ποῖος θὰ με μείνῃ νὰ φυλάττῃ τὸ πλοῖον; ἐρωτᾷ ἡ Κική.

Ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης προτείνει ν' ἀφήσουν τὸν Παυλῆν. Ἀλλὰ ὁ κύριος Μπέμπης διαμαρτύρεται:

— Ποῖος θὰ με βγῶλῃ ἐμένα ἔξω;

Διγλωττῆς ἡ παρατήρησις. Δὲν ἔχουν ἄλλας ἀποβατικὰς λέμβους, παρὰ μόνον τὴν φαλαινίδα ποῦ εἶχε σκαλίσῃ ὁ Παυλῆς καὶ ἐπῆρε τὸ νίκελ τῆς Κικῆς (τὸ ἐνθυμῆσθε;). Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ εἶνε πολὺ μικρὴ, καὶ δὲν τοὺς χωρεῖ ὅλους. Ἐπομένως ἀποφασίζεται νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς ἀποβατικὴ ἄκατος διὰ τὸ κατώτερον προσώπικόν ὁ Παυλῆς, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀκόμη ἀνασκουμπωμένον ὁ π. τ. οὐ του.

— Πῶς νὰ ἐβῇ ὁ Μπέμπης, λέγει οἱ ναυαρχίνα. Ἐπειτα ἐγώ...

— Καὶ τελευταῖος ἐγώ, προσθέτει ὁ κύριος Γιαννάκης. Ὁ κανονισμὸς λέγει, ὅτι ὁ κυβερνήτης ἐγκαταλείπει τελευταῖος τὸ πλοῖόν του!

Ἀλλὰ πάλι, νὰ το ἀφίσουν μόνον τὸ πλοῖον; Ὁ Παυλῆς, ὁ ὁποῖος ἀκούει

«Ἡ ἀπόβασις τοῦ Μπέμπη.»

ὅλα αὐτὰ καὶ γελάει ἀπὸ μέσα του, προτείνει ν' ἀφίσουν φύλακα τὸν κύριον Καρχηγιόζην.

— Λαμπρὰ ἰδέα! φωνάζουν ὅλοι.

Τέλος πάντων, νὰ ποῦ λέγει καὶ ἔξυπνα πράγματα ὁ Παυλῆς. Τοῦ συγχωροῦν ὅλες τὲς ἀνενστίες ποῦ εἶπε προτῆτερα.

Δίδεται τὸ παράγγελμα. Ὁ Παυλῆς παίρνει καθάλλα τὸν κ. Μπέμπην.

— Ἀποσὸν! φωνάζει ἡ ναυαρχίνα, καὶ τὸ ἀποβατικὸν ἄγημα διευθύνεται πρὸς τὴν ξηράν.

— Καίμενε Παυλῆ, κύτταξε νὰ μὴ με ρίξῃς στὴ θάλασσα καὶ βραχοῦν το καινούργια παπούτσιά μου, λέγει ὁ Μπέμπης καὶ σφίγγει τὰ χεράκια του ὀλόγυρα εἰς τὸν λαιμόν τοῦ Παυλῆ.

Ἀλλὰ αὐτὸς τὸν κρατεῖ γερὰ καὶ ἡ ἀπόβασις ἐκτελεῖται χωρὶς κανέναν δυστύχημα, ἐφ' ὃ Δουλεῦ χοροπηδᾷ καὶ γαυγίζει ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

(Ἐπεται συνέχεια) Ἡ ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Μ' ἐπιμονὴ ὅταν θέλῃς
Ἐργάσθηκα σὰν μέλισσα
Κὶ ἄλλους κ' ἐμένα ὠφέλησα.

Μὰ ὅσες φορές ἀμέλησα,
Σύμα κοί τοῦ ἐξευτελίστα
Κι' ὅ,τι ἐφτιαχὰ κατέλυσα.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ναὶ μητερούλα μου, θὰ διδῶς τὸ ἄλφα βῆτα εἰς τὰ νήπια. Διὰ ποῖον λόγον ν' ἀπορῇ; Μήπως δὲν ἐδίδασκα ἐγὼ τὴν ἀνάγνωσιν εἰς τὴν Εὐρυδίην;

— Μὰ, κόρη μου, δὲν θὰ εὐρὴς ποτὲ τὴν ὑπομονὴν ὥστε νὰ διευθύνῃς εἰκοσι τρελλόπαιδα!

— Δὲν ἔχετε λοιπὸν λιγάνι κεποίθησιν εἰς ἐμέ, ἀγαπητὴ μου μητέρα;

— Ἐγὼ πολλὴν πεποίθησιν εἰς σέ, Αἰμιλίτσα μου, μοῦ ἀπεκρίθη μετὰ τὸ γλυκύτερόν της φίλημα, καὶ ὑπερηφανεύομαι διὰ σέ ἀπὸ πολλοῦ, ἀπὸ τότε ποῦ ἐπεριποιήθης μετὰ τὴν ἀφροσύνην τὴν ἄρρωστη γιὰγιά σου. Ἀλλὰ ἐσκέψης ὥρμως τὸ σχέδιόν σου; Ὑποθέτω ὅτι θὰ σου χρεισθῇ νὰ ἔχῃς διπλωμα.

— Βεβαίως, μητέρα, πῶς νὰ δώσω ἐξ τάσεως ἐνώπιον τῶν μ. λῶν τῆς ἐπιτροπῆς; τοῦ Κιρπασσέτου! ἀλλὰ τί με τοῦτο; Διὰ σὰς ἔλεγε προχθὲς ἀκόμα ἡ μὲς Λέμπντον, ὅτι εἶμαι ἡ καλλίτερη τῆς μαθήτρια (αὐτὸ νὰ μείνῃ, παρακαλῶ, μεταξύ μας, κυρία Φάγγ), καὶ ἡ μὲς Ὁ Νεῖλ, μετὰ τὴν συνειθισμένην διορατικότητά της, δὲν εὐρίσκει χαριτωμένον τὸ γράψιμόν μου; Δὲν φοβούμαι τίποτε, μὴν ἀνησυχεῖ!

— Εἶναι σωστὸ νὰ καυχᾷται κανεὶς ἔτσι, κυρία Φάγγ; Ἀλλὰ, τί νὰ κάμω! Ἐπρεπε νὰ καθουράτω τὴ μαμμὰ. Δὲν τῆς εἶπα, ἐννοεῖται, ὅτι εἰς τὸ Κιρπασσέτον συνειθίζεται νὰ ζητοῦν πρῶτα τὸς θείους τῶν σχολείων καὶ ἔπειτα νὰ διδῶν ἐξετάσεις διὰ τὸ διπλωμα, εἰς τὸν ὅσον ὥστε ὅλος ὁ τόπος πληροφροεῖται τὴν ἀποτυχίαν ἐκείνων ποῦ θὰ ἔχουν τὸ ἀτύχημα ν' ἀπορριφθῶν!...

— Ἡ Ξένη ἀφ' ἑτέρου ἐζήτησε καὶ ἐλαβεν ὑπὸ τοὺς ἰδίους ὄρους τὴν θέσιν τῆς δημοδιδασκάλου εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ἰωαννέτου, τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ Κιρπασσέτον. Ὅλα δώσωμεν λοιπὸν μολὶ ἐξετάσεις. Ἀλλὰ εἶνε τὸς νευρική ἡ Ξένη ὥστε κινδυνεύει νὰ τὰ σκατίσῃ, ὅπως χθὲς ποῦ εἰς ἕνα θέμα ἔγραψε ἄσσιλον, ἀντὶ νὰ γράψῃ ἄσσυλον. Ποῖος το ξέρει; ἴσως κάμω ἀκόμα χειρότερα λαθὴ ἐγὼ! καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐξετάσεις, κυρίως τὴν ὀρθογραφίαν κυττοῦσιν αὐτοὶ οἱ κύριοι. Θὰ το πιστεύετε, κυρία Φάγγ; ἔχω ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν λαχτάραν ὅπως πέρυσιν, ὅταν ἡ γιὰγιά μου ἔλεγε κάθε βράδυ γιὰ τὰ φεῖδα της! ἀλλὰ, ἀφοῦ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κάμω τίποτε ἄλλο, πρέπει νὰ το πόρω ἀπόφασιν!...

5

Αἰμιλία

«Ἄν το εὐρῇτε ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι

κυρία Φάγγ; Ἀπὸ τὸ χωριουδάκι τοῦ Οὐίξ, ὅπου ἐπῆγα δι' ἐκεῖνο τὸ σχολεῖον. Ἄν ἤξεύρατε πόσον ἤμην στενοχωρημένη! Σὺν νὰ ἐπῆγαινα νὰ εἰπῶ εἰς ἐκεῖνον τὸν κύριον Ἰωάνθαν Οὐίξ, ὁ ὁποῖος εἶνε πρόεδρος τῆς κοινότητος: «Κύριε, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ χεράκια» εἰμπορεῖ νὰ μου δώσῃ ἡ κοινότης σας;» Ἀλλὰ ὅλα ἐτελείωσαν καλλίτερα παρ' ὅσον ἤλπιζα.

«Ἡ Χαρά προσέφερε τὸ ἀμαξάκι τῶν διὰ γὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ, καὶ ἐμείναμεν σύμφωνες νὰ μὴ προσφέρωμεν τὴν λέξιν «σχαλεῖον» πρὶν φθάσωμεν εἰς τοῦ κ. Ἰωάνθαν, διὰ νὰ μὴ κατστρέψωμεν τὴν ἀπέλαιυσιν τοῦ περιπάτου μας. Καλέ, τί δρέμοι εἶνε ἐκεῖνοι, κυρία Φάγγ! Ἡ Χαρά λέγει ὅτι οἱ γεωργοί, οἱ ὁποῖοι ἀποτελεῖν τὸν πληθυσμὸν τοῦ Οὐίξ, ποτὲ δὲν τοὺς ἐπισκευάζουν πρὸ τῶν μέσων τοῦ Ἰουνίου, ὅποτε καὶ ἔχουν καιρὸν, ἅμα μὲς τὸν σάνον, ἕως ὅτου ἔλθῃ, ὁ καιρὸς νὰ στείρουν, — ὥπως ἐκεῖνες οἱ γριουλὲς ποῦ δὲν πλέκουν κάλτσα, παρὰ ἅμα δύνῃ ὁ ἥλιος ἕως ὅτου σκοτεινιάσῃ, καλὰ, ὅποτε δὲν εἰμποροῦν νὰ κάμουν ἄλλο τίποτε καλλίτερον. Ἦσαν δένδρα πεσμένα εἰς τοὺς ἀγρούς, φράνται χλασμένοι, σκεδὸν παντοῦ, καὶ λάνκιν τὸςον βαθῆς ὥστε εἴκοσι φορές ἐκινδύνευσε ν' ἀναποδογυρισθῇ τὸ ἀμαξί μας. Ἐπὶ τέλους ἐφθάσαμεν εἰς τοῦ κ. Ἰωάνθαν. Ἐνὰ κομμάτι χορτί, κολλημένον στὸν τοῖχο, μὰς εἰδοποίησε νὰ κάμωμεν τὸν γυρὸν τοῦ σπιτιοῦ, διότι εἶχαν χρωματίσῃ τὴν οὖρην τῆς εισόδου. Ἀθήσαμεν τὸ ἄλογό μας δειμένο εἰς ἕνα στύλον καὶ συνεμεροφώμεν με αὐτὴν τὴν εἰδοποίησιν.

Ἡ αὐλὴ ἦτο γεμάτη ἀπὸ σχοινιά, εἰς τὰ ὁποῖα ἄπλωναν τὰ πλυμένα ἀσπρόρουχα. Μία καλὴ γριουλά ἦλθε καὶ μὰς ἄνοιξε μετὰ τὴν κάλτσα της στὸ χέρι. «Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ μικροῦ χωρίου εἶνε ἐργατικῶτατοι, ἐκτὸς ἀπὸ κάποιον κύριον Ἀπλεμπῆ, ὁ ὁποῖος φημιζέται ὅτι πίνει ὑπερβολικά.

«—Θελετε νὰ μιλήσετε στὸ γυιό μου, τὸν Ἰωάνθαν; μὰς εἶπε πρόσχαρὰ ἡ γριὰ κυρία. Δυσπῶμαι πολὺ, ἀλλὰ δὲν εἶν' ἐγὼ. Ἐπῆγε εἰς τὴν πολιτεία νὰ πουλήσῃ τὸ βιβλίκι μας. Θέλετε νὰ κοιτάσετε μέσῃ ὡς ποῦ νὰρθῇ;

«Μὰς ὠδήγησεν εἰς τὴν κουζίαν, ὅπου εὐρήκαμεν ἕνα ὑψηλὸν νέον ποῦ ἐξεδίδανε μίαν ραπτομηχανὴν διὰ νὰ τὴν καθυρίσῃ μισὴ δωδεκάδα μικρῶν παιδιῶν τὸν εἶχε περικυκλωμένον» ἐφοροῦσε μίαν μεγάλην μαδὴν ποδιὰ διὰ νὰ μὴ λερωθῇ καὶ ἐκρατοῦσε στὸ ἕνα χεῖρ ἕνα μπουκαλάκι με λάδι, καὶ στὸ ἄλλο ἕνα μεγάλο φτερό μετὰ τὸ ὁποῖον ἐλάδωνε τοὺς τροχοὺς τῆς μηχανῆς. Ὑποθέτω τι κατὰ τὰ ἐδίδε διὰ νὰ ἡμπορέσῃ νὰ ρυθμίσῃ χωρὶς νὰ τον ἰδοῦμε με αὐτὴν τὴν τολὴν καὶ με αὐτὴν τὴν ἐνασχόλησιν.

«—Ὁ ἀνεψιὸς μου Εὐγένιος Πάλμερ, εἶπεν ἡ κυρία Οὐίξ, σταματῶσα αὐτὴν τὴν στιγμὴν ποῦ ἦτον ἑτοιμὸς νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν: αἱ δεισποινίδες... αἱ δεισποινίδες;...

«—Αἰμιλία Χώβ, εἶπεν ἡ Χαρά, καὶ μ' ἐδείξε μετὰ τὸ δάκτυλο.

«—Χαρά Σάμφορν, ἀπεκρίθη καὶ ἐγὼ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον.

«—Χαρά Σάμφορν! ἀνέκραξεν ἡ γριὰ. Μὰ πῶς δὲν σας ἐγνώρισα λοιπόν; Ἐμεγαλώσατε ὅμως καὶ ἐγίνατε τόσο ὡμορφὴ κοπέλα! Καὶ εἰς εἰς, εἰσθε ἡ ἐγγονὴ τοῦ Φρειδερίκου Χώβ! Ἄ! ἀληθινά! ἐγάρηκα πολὺ ποῦ σας βλέπω καὶ τὲς δύο.

«Ὁ νέος ἔστρεψεν ὀπίσω καὶ ἐπλησίασεν, ὅταν ἤκουσε τὸ ὄνομα μου.

«—Μὲς Χώβ, μοῦ εἶπε, γνωρίζετε προσωπικῶς τὴν δεσποινίδα Ζιφανίαν Κουλμπροθ, ἐκείνην ποῦ πρόκειται νὰ ὑπάρῃ εἰς τὴν χώραν τὴν Ἑσκιμώων;

«—Ὅχι, κύριε, τοῦ ἀπήντησα, καὶ ἔγινε κατὰκκινῃ, διότι αὐτὲς βεβαίως ἦτον ἐκεῖνος ὁ αὐθάδης ποῦ με εἶχε περιπαλῇ πέρυσιν μετὰ τὸν τηλεγράφων. Παρ' ὀλίγον νὰ φύγω ἀπὸ ἐκεῖ ἀλλὰ θὰ ἦτο πολὺ γελοῖον αὐτό, ἀφοῦ εἶχα ἔλθῃ ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν διὰ νὰ ἰδῶ τὸν κ. Ἰωάνθαν.

«Ἐκαμε μεταβολὴν ἐκεῖνος καὶ ἐξηρπνήσθη εἰς τὸ διπλὸν δωματίον μαζί μετὰ τὴν

μαδὴν ποδιὰ του, τὸ λαδικὸ του καὶ τὸ φτερό του» ὁμολογῶ ὅτι δὲν με δυσχέρηστησεν ἡ ἀναχωρήσις του.

«—Χέμ! εἶπεν ἡ γριουλά, ἐνῶ ἡμεῖς ἐκαθήμεθα εἰς μίαν γωνίαν κοντὰ εἰς τὸ παράθυρον, ὑπὸ τὰ ἐξεταστικὰ βλέμματα ἐκείνης τῆς τσοῦρμας τῶν παιδιῶν» τί ὁ δολεῖα ἔχετε μετὰ τὸ γυιό μου, τὸν Ἰωάνθαν;

«—Μὰς εἶπαν ὅτι εἰς αὐτὸν πρέπει ν' ἀποαῖθῃ διὰ τὴν θέσιν τοῦ σχολείου τοῦ Οὐίξ, εἶπεν ἡ Χαρά.

«—Ἄ! καὶ ἐβόλια σ' αὐτὸν πρέπει. Γιὰ τοῦ λόγου σας τὴν θέλετε, μὲς Χαρά;

«—Ὅχι, κυρία, διὰ τὴν Αἰμιλίαν Χώβ.

«—Τί; αὐτὸ τὸ κοριτσάκι θέλει νὰ γίνῃ δασκάλισσα; Καλέ, ἀλήθεια;

«Αὐτὸ θὰ πῇ νὰ ἔχῃ κανεὶς κοντὸ ἀνάστημα, κυρία Φάγγ! ὅλος ὁ κόσμος μετὰ πέρυσιν γιὰ κοριτσάκι δώδεκα χρόνων! Δὲν ἤξευρα ποῦ νὰ κρυφθῶ ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν μου. Τὰ παιδάκια ἐγὼ λούσαν μετὰ τῶν μετὰ ἀνυπόφορον τρόπον, ἕνα μάλιστα ἀπὸ αὐτὰ ἔφυγε σὰν νὰ μὴν ἡμπορούσε νὰ βαστάξῃ περισσότερον. Ἐπῆγε

«Ἡ αὐλὴ ἦτο γεμάτη ἀπὸ σχοινιά, εἰς τὰ ὁποῖα ἄπλωναν.» (Σελ. 221, στήλ. α.)

δίχως ἄλλο νὰ φωνάξῃ τὴν μητέρα του, διότι μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐφθασε μίαν νέα, μετὰ χεῖρα ἀνασκουμπωμένα ἀκόμα ἕως τοὺς ἀγκῶνας. Ἦτον ἡ νύμφη τῆς κυρίας Οὐίξ! τὴν εἶχμεν ἰδῇ, τὴν στιγμὴν τοῦ ἐρχομοῦ μας, ποῦ ἄπλωνε τὰ ἀσπρόρουχα! μοῦ εἶπεν ὅτι ἐπίστευεν ὅτι ἡ θέσις ἦτο κενὴ ἀκόμη, καὶ μετὰ ἡρώτησεν ἂν ἐγνώριζα ὅτι ἡ κοινότης εἶχε τὸ θέμιον νὰ φιλοξενῇ τὴν διδασκάλισσαν ἐναλλάξ εἰς τὰ σπῆτα τῶν γεωργῶν, διὰ ν' αὐξάνετο οὕτω ὁ μισθὸς της, ὁ ὁποῖος δὲν

"Ερρικὰ καὶ "Αγγελον τῆς Χαράς — ἡ Νῆ-
σος τῶν Παϊδάων μετὰ τὴν Δημοσημμένην —
ἡ Ἀγωνιστὰ Ψυχὴ μετὰ τὴν Ἑλπίδα τῶν
Δεστυχῶν, Σὺρ-Λὰ Φαλονάξ, Ἐναισθητὸν
Ψυχὴν, Μέλλοντα Ναύαρχον καὶ Μέλλοντα
Δόκιμον — ὁ Μέλлон Διπλωμάτης μετὰ τὸν
Μέλλοντα Δόκιμον καὶ Μέλλοντα Ναύαρχον —
ἡ Θερμὴ Βροχὴ μετὰ τὸν Χωλὸν Διάβολον,
Σκαρδαλιάρη, Φίλημα τοῦ Κόματος, Τρε-
λὸ Ναυτάκι, καὶ Πατρὶνὸν Βαρκάρη — τὸ
Ἑλληνικὸν Ἑδαφος μετὰ τὴν Πενθοῦσαν Καρ-
διαν, Πατρὶνὸν Βαρκάρη, Μικροῦλαν Πα-
τριναίαν, Ὁφέλιον Τρωαδίτην καὶ Ἄρθος
τοῦ Μαῖου — ἡ Παιδικὴ Χαρὰ μετὰ τὴν Ἑμε-
ράλδαν καὶ Σπίρτο Μονάχο — ὁ Λέων τῆς
Χαιρωνείας μετὰ τὸν Πράσιον Χαθίον, Πορ-
κάλι τῆς Σπάρτης, Σὺρ-Λὰ Φαλονάξ, Πί-
θηκον τοῦ Βορρέου καὶ Νιαγάραν — ἡ Καλ-
λιτεχνικὴ Γραφὶς μετὰ τὴν Ὠραίαν Χαλκίδα,
Μέλισσαν τοῦ Ὑμητοῦ καὶ Ζιζάνιον τοῦ
Γηνασίου — ὁ Ρομαντικὸς Κυνηγὸς μετὰ τὴν
Μεσημβρινήν Ἀκτὴν — ὁ Μετελλὰς μετὰ τὸν
Ἀμύδον τοῦ Ὀλύμπου, Λάτρην τῆς Δήμη-
τρος καὶ Κρόταλον — ὁ Μεγιστεὺς μετὰ τὸ
Δο-Λοῦδι τῆς Καρδιᾶς, Κόκκινον Κατελάκι,
Ροδιὰν Κυνηγετίδα καὶ Ἀσπρὸ Πορτοκάλι.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δη-
μοσιεύονται νῦν προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς
Μικρῶν Μυστικῶν, ἀν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶ-
τα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα

*Απὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διά-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς Σφακτηρίας Σαν-
ταρόζα (ἔσται) ἔτσι, νὰ φαίνεται κάπου κά-
που καὶ τὸ ὠρτὸν σου ψευδωνυμὸν εἰς τὴν ἀλλη-
λογραφίαν. Σπίνον (ὥστε τὸ ἄλλο γράμμα σου
θὰ εἴνε ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν, — ὅλο καὶ δροσιὰ!)
Β. Μ. Σακελλαρίου (εὐχαριστῶ ποῦ ἔ-
στειλα). Φράγκαν Α. Διαβατίδου (ἔλθε καὶ
ἔστειλα ἡπόδειξιν εὐχαριστῶ) Μετελλίαν (ἔ-
στειλα τὸ 23ον.) Ρομαντικὸν Κυνηγὸν (ἔ-
στειλα καὶ τὸ 23ον.) Καλλιτεχνικὴν Γραφίδα (εὐχαριστῶ
πολύ) Ἀποπετῶσαν Ἑλπίδα (σὲ συγχαίρω διὰ
τὸν λαμπρὸν βαθμὸν οἱ ἐπὶ τῇ μὲν σπουδῇ σου
δρ. 4) Λέοντα τῆς Χαιρωνείας, Ὠραίαν Τούρ-
λίδα (ποῦ θεωρεῖ μεγάλην τὴν τιμὴν δι' ἐκ-
θεσὴν εἰς Διαγωνισμὸν ἰδικόν μου Βραβεῖον καὶ
χάρτην τῶν Δύσεων ἔστειλα) Παιδικὴν Χαρὰν
(πῶς ἤθελα νὰ ἔθιπα ἀπὸ κανένα μέρος τὴν
γαϊδουροκαβαλοσάσας φαντάζομαι τί γέλια!...)
Ἑλληνικὴν Ἑδαφος (εὐτυχία μὴ φοδᾷ, εἰς
τόσον ὦραϊν ἐξοχὴν οἱ ἐπὶ τῇ μὲν σπουδῇ σου
καὶ ἡ Τσιγγαρέλλα τότε ποῦ σὰς πίνει!) Μέλισσαν
τοῦ Ὑμητοῦ (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν
σου ἡ ἐπιστολὴ σου ὦραϊα καὶ δὲν πρέπει νὰ
ἔχῃ κανένα διασπασμὸν ναι, εὐπορίαι νὰ στεί-
λῃς καὶ τώρα τὰ Μ. Μυστικὰ) Ἀκρίταν, Ζώρ-
λιν (βραβεῖον ἔστειλα) Ἄρθος τοῦ Σολω-
μοῦ ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν εἶδες
ὁ κ. Φαῖδον τί ὦραϊα πῶς σε δικαιολογεῖ εἰς
τὴν προηγουμένην του;... εὐχαριστῶ πλὺ
διὰ τὸ ξεσπάθωμά) Τρελὸ Ναυτάκι (δὲν λέγω
τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτά, — καὶ βεβαίως ὁ φίλος θὰ
ἐχαίρετο ἀν τὸ ἐλάθαι, — διὰ νὰ μὴ προδῶται
τὸ ψευδωνυμὸν σου) Θερμὴν Βροχὴν (εἶδες;
ὁμολογεῖς καὶ σὺ βεβαίως ὀλιγώτερον θυμωμέ-
νη ἔτσι θὰ σου περάτῃ σιγὰ — σιγὰ ὁ θυμὸς.
καὶ ἔτσι θὰ περάσῃ ὁ θυμὸς ὧν, — ἀν εἴνε καὶ
ἄλλοι θυμωμένοι, — καὶ ἡ στήλη τῶν Μ. Ἀγγε-
λίδων θὰ μεγαλώσῃ, ποτὲ ὅμως τόσον, ὥς ε-
νὴν βιάπτῃ τὴν ὕψην τοῦ φύλλου ἢ νὰ προκαλῇ
παράξονα) Μέλλοντα Διπλωμάτην (τί; τοῦ
ἔδωκες παρὰ μὴν τεσταρμένον; αὐτὸ δὲν
μου ἐράνη πολὺ διπλωματικὸν. θὰ ἐπροτιμοῦσα
νὰ τοῦ ἔδειχες ἄλλοιῳ τὰ τὴν πλάνην του
ἀλλὰ πάλι... μορεῖ κανεὶς νὰ μὴν θυμῶν
ὅταν ἀκούῃ τέτοια λόγια;) Οὐίλντον (αἱ λύ-
σεις δεκά) Κυματίζουσαν Θάλασσαν ([ΕΕ]
διὰ τὴν ὦραϊαν ἐπιστολήν, ἐλπίξω βεβαίως τοῦ λ-
οῦ θὰ μου δίδῃς συχνὰ αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν

ἢ μήπως μοῦ ἐτοιμάζεις πάλιν ἐκπληξίν;) Νῆσον
τοῦ Παϊδάων (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ μετ'
ὀλίγον θὰ προκηρύξῃς Διαγωνισμὸν μεταφράσε-
ως) Σελινογράφιστον Νύκτα (γράφει μου, δὲν
με κουράζει) Χειμωνιάτικον Ἥλιον (σὲ
συγχαίρω διὰ τοὺς λιμπροὺς βιβλιοφύλακας) Ἰσθμὸν
τοῦ Παναγῆ Βραβεῖον ἔστειλα) Φέρε-Δόσε (μὴ
δὲν εἶδες ὅτι κατηργήθη, αἱ πληροφορίες) Καλλι-
πληρ Μησοσάκη καὶ. καὶ.

Εἰς ὕσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ὁ Ἰου-
λίον θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκάτὴ μέχρι τῆς 18 Αὐγούστου

Ο ἡμέτερος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅπου δὲν νὰ γραφῶσι
τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμοὶ, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

353. Δεξιγριφος.

Ἄν ἐπὶ ῥημά τι τόπου

Μὲ φιλοσοφῶν ἐώτης,

Ἐνα ῥήτορα ἰοχῶν

Παρεῦθες θὰ φανερώσῃς.

Ἑστία, ὑπο ἡμερῶν τοῦ φαλῆτος

354. Στοχειόγριφος.

Ἄπ' τὸ σῶμά σου θὰ πάρῃς

Μέλο; τὸ σημερινόν,

Τὸ κεφάλι τοῦ θὰ κόψῃς

Νά το κάμῃς φωτεινόν.

Κι' ἂν τοῦ βγάλῃς πάλι δύο

Ἄπ' τὰ πέντε τοῦ στοχειῶ,

Τὸ κάμῃς κ' αὐτὸ... στοχειῶ!

Ἑστία, ὑπο ἡμερῶν τοῦ φαλῆτος

355. Μεταγραμματισμός.

Βάλε Ο ἀντὶ τοῦ Ι

Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴ στιγμή

Ἦναι μάντις νὰ γῶθῃ

Καὶ κακοῦργος νὰ βρεθῇ.

Ἑστία, ὑπο ἡμερῶν τοῦ φαλῆτος

356. Ἀναγραμματισμός.

Τῆς Εὐσώπης ποταμὸν

Ἀναγραμμὰς

Κ' ἑνα ζῶον οἰκιστὸν

Οὕτω σχηματίζω.

Ἑστία, ὑπο ἡμερῶν τοῦ φαλῆτος

357. Ρόμβος.

1. — Γράμμα.

2. — Ζῶον.

3. — Εἶδος πλοίου.

4. — Νῆος τοῦ Αἰγαίου.

5. — Εἶδος.

6. — Ἀπὸνυμία.

7. — Γράμμα.

Ἑστία, ὑπο ἡμερῶν τοῦ φαλῆτος

358. Διπλοῦν Κυβόλεξον.

★ ★ Ε

★ ★ Ε ★

★ ★ Ε ★ ★

★ Ε ★

Ε ★ ★

Ἑστία, ὑπο ἡμερῶν τοῦ φαλῆτος

359. Ἐπιγραφὴ.

Α Ι Ε Δ

Σ Ε Α Ι Ρ

Η Τ Κ Α Β

Ι Α Π Ι Τ

Υ Ο Ι Β

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἑστία, ὑπο ἡμερῶν τοῦ φαλῆτος

360 — 362 Κε ρυμμένα καὶ ἀντεστραμ- μένα ὀνόματα πόλεων

1. — Εἰ ὁδοὶ πᾶσαι ἴσους μὴ ζῆται.

2. — Καθὼ τὸ ζῆ, ἀπὸ τῆς καὶ ἀνοίγειον.

3. — Πλευσίνας χυτρεὺς ἀγῶ; καὶ ἀμείλῃς

γενήσεται μᾶλλον αὐτὸς ἐκ τοῦ,

Ἑστία, ὑπο ἡμερῶν τοῦ φαλῆτος

363 Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τάρχη καὶ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων

ἀποτελοῦν τὸ ὅμα Νηρηίδος, τὰ δὲ δεύτερα θεοῦ

ἀρχαῖοι:

1. Ἀργαία Βασιλόπαις. 2. Μέγας Ἱστορι-
κός. 3. Θεά. 4. Προφήτης.

Ἑστία, ὑπο ἡμερῶν τοῦ φαλῆτος

364. Φωνηεντόλιπον.

66ν — 68 — 69 — 68 — 69

Βασιλὴν ὑπο τῆς Ἰδωνίης Γλυκερίας

365. Γρῶφος.

1

1

Ἑστία, ὑπο ἡμερῶν τοῦ φαλῆτος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φέλλον 16 καὶ 17

205. Τυρλομύγα (τυρλὸ-μύγα.) — 206. Βέλος-
ἔλος. — 207. Ἰός-ἰον.

208. ΣΥΡΟΣ 209. ΠΗΡΑ
ΓΑΜΟΣ ΗΠΑΡ
ΑΜΜΩΝ ΠΑΚΗ
ΤΟΝΟΣ ΑΡΗΣ
ΣΙΔΩΝ

210. Ἑλλήνων προμαχόντες Ἀθηναῖοι
Μαραθῶνι γροσσόρροον Μήδων ἐσπόμεσαν
δύναμιν ἡ ἀνάνυις κατέβη, ἐκ τῶν κίττω
πρὸς τὰ ἄω δ' ἐβόηεν καὶ ὀριστερήθεν ἐν-
λάξ) 211. Μεταξὺ φίλων τὰ πάντα κοιᾷ.
— 212. ΣΑΥΡΑ (Σερβία, Ἀλβανία, Ὑπα-
τος, Ρῆνος, Ἀγγλία.) — 213. Τὸ τετράκις
τέσσερα ἐστὶν ἐκκαίδεκα. — 214. Ὁ μηδὲν
ἀδικῶν μηδενὸς δεῖται νόμου.

215. Χαθρία (Χάθρη. ἄς.) — 216. Ἰεδδῶ
(ι, ε, δῶ) — 217. Διμνη-λιμνή. — 21. Σέ-
φανος-στεφανῶ.

219. Χ Ε Ο 220. ΡΑΚΗ (ΗΚΑΡΧΗΔΩΝ)
Ο Π Ρ ΑΔΥΣ (ΣΥΛΛΑ)
Ι Α Φ ΚΥΜΑ (ΚΕΑ ΜΥΚΟΝΟΣ)
Ρ Μ Ε ΗΣΑΥ (ΒΥΑΣ Η...)
Ο Ε Υ 221. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ
τῶν Μ, Ν, σχηματίζεται
ἡ ἀκροστιχίς: ΑΜΜΩΝ
(Ἄμμος, Μένος, Μόνος,
Ἰκκίμων, Νῆμα.) 222.
Δ ΘΑΛΗΣ (Θάλασσα, Ἄ-
σματος, Λύπη, Πέτα, Σο-
φός.) — 223. Ὑσας γε
θύμαθ' ἀνέχρη θύσαι θεοῖς,
— 226. Ὅμοιον ὁμοίον ἐφέται (ὁμοῖον, νομῆ,
οὐαί, φύεται.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[4 λέξεις λεπταί 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομαῖς μας
λεῖτε 5 μόνον Ἐλπίσεις ἡμέρας 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ἀντιγράφοι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἐρωτῶ τοὺς φίλους τῆς ἀγαπητῆς «Διαπλάσε-
ως» τίνι τρόπῳ θὰ δυνηθῶ νὰ τοὺς γνωρί-
σω. Τὸ ἐπιθυμῶ ποῦ. — Ἀγαθὸν Ρόδου —
Κ Ν. Κωνσταντινίδης, Μέγα Ξενοδοχεῖον
(Πλατεία Συντάγματος). (Γ — 31)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ
δελτάρια, πάσης πόλεως. Ἀπάντησις ἀσφα-
λῆς — Ἀντώνιος Δ. Ζώρας, ὁδὸς Σιδωνος,
117, Ἀθήναι. (Γ — 32)

Ἀναχωρῶν ἐπέμεινε, παῦσα τὴν ἀνταλλαγὴν
δελταρίων κ' εὐχαριστῶ ὅλους τοὺς μετ'
ἐμοῦ ἀνταλλάξαντας. — Φώτιος Ἑμ. Πουπου-
λίδης, Rodosto (Turquie). (Γ — 33)

Εὐχαρίστω λέγω τὰς ζητήματα ὑπὸ τῆς Μεγα-
λοπρεποῦς Φώτειος δι' ἀνταλλαγῆς Μ.
Μυστικῶν. — Ἀνελπιστος Χαρά. (Γ — 34)

Ἀσπάζομαι τὴν Ἀθῶν Κασδιὰν Ἑμε-
ράλδαν, Ἀθῶν τῆς Κερκίρας, ἡ διχο-
μένη εὐχαρίστω τὴν ἀλλήλοισιν ἀναμένω
ἐπιστολήν. καὶ Ἑλληνιστοῦλαν, ἡ πληροφορῶ
δὲ διαμένω παρὰ τὸν Εὐξείνου. Εὐχαρίστω τὸν
Γάτον τῆς Ἀνατολῆς διὰ τὰς εὐχάς.
Ζουδεῖκα. (Γ — 35)